

EBA/GL/2017/15

23/02/2018

Ghid

privind clienţii aflaţi în legătură conform
articolului 4 alineatul (1) punctul (39)
din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

1. Conformitate şi obligaţii de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conţine orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autorităţile competente şi instituţiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta orientările.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european al supraveghetorilor financiari sau privind modul în care ar trebui aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autorităţile competente cărora li se aplică ghidul, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, trebuie să se conformeze şi să îl integreze în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care anumite puncte din cuprinsul documentului sunt adresate în primul rând instituţiilor.

Cerinţe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autorităţile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenţionează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 23.04.2018. În absenţa unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autorităţile competente nu s-au conformat.
4. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE la adresa compliance@eba.europa.eu, cu menţiunea „EBA/GL/2017/15”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la respectarea ghidului în numele autorităţilor competente. Orice schimbare cu privire la starea de conformare trebuie adusă, de asemenea, la cunoştinţa ABE.
5. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European şi al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorităţii europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE şi de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p.12).

2. Obiectul, domeniul de aplicare şi definiţii

Obiectul şi domeniul de aplicare

6. Prezentul ghid precizează abordarea pe care instituţiile definite la articolul 4 alineatul (1) punctul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 trebuie să o adopte la aplicarea cerinţei de a grupa doi sau mai mulţi clienţi într-un „grup de clienţi aflaţi în legătură” deoarece constituie un singur risc în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul (39) din acelaşi regulament.

Destinatari

7. Prezentul ghid se adresează autorităţilor competente prevăzute la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 şi instituţiilor financiare astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Definiţii

8. Dacă nu se prevede altfel, termenii folosiţi şi definiţi în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 şi Directiva 2013/36/UE vor avea acelaşi înţeles în prezentul ghid.

3. Punerea în aplicare

Data aplicării

9. Prezentul ghid se aplică începând cu 1 ianuarie 2019.

Abrogare

10. Ghidul CEBS privind implementarea regimului revizuit al expunerilor mari din 11 decembrie 2009 se abrogă începând cu data de 1 ianuarie 2019.

4. Grupuri de clienţi aflaţi în legătură pe bază de control

11. La aplicarea articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituţiile sunt obligate să considere că doi sau mai mulţi clienţi constituie un singur risc dacă există o relaţie de control între aceştia.
12. În situaţii excepţionale, în care instituţiile pot demonstra că nu există un risc unic în ciuda faptului că există o relaţie de control între clienţi, instituţiile trebuie să documenteze circumstanţele relevante care justifică această situaţie într-un mod detaliat şi cuprinzător. De exemplu, în situaţii specifice în care o entitate cu scop special care este controlată de un alt client (de exemplu un iniţiator) este complet delimitată şi indisponibilă în caz de faliment - astfel încât nu există niciun canal de contagiune posibil, prin urmare nu există un risc unic între entitatea cu scop special şi entitatea care deţine controlul - s-ar putea demonstra că nu există un risc unic (vezi scenariul C 1 din anexă).
13. Instituţiile trebuie să aplice conceptul de control definit la articolul 4 alineatul (1) punctul (37) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 după cum urmează:
- a) În ceea ce priveşte clienţii care îşi întocmesc situaţiile financiare consolidate în conformitate cu normele naţionale de transpunere a Directivei 2013/34/UE,² instituţiile trebuie să se bazeze pe relaţia de control dintre o întreprindere-mamă şi filialele sale în sensul articolului 22 alineatele (1) şi (2) din Directiva 2013/34/UE. În acest scop, instituţiile trebuie să grupeze clienţii în consecinţă, pe baza situaţiilor financiare consolidate ale clienţilor lor. De aceea, trimiterile la Directiva 2013/34/UE trebuie înţelese ca trimiteri la normele naţionale care au transpus Directiva 2013/34/UE în statul membru în care clienţii instituţiilor sunt obligaţi să îşi întocmească situaţiile financiare consolidate.
 - b) În ceea ce priveşte clienţii care îşi întocmesc situaţiile financiare consolidate în conformitate cu standardele contabile internaţionale adoptate de Comisie potrivit Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, instituţiile trebuie să se bazeze pe relaţia de control dintre o întreprindere-mamă şi filialele sale în sensul standardelor contabile respective. În acest scop, instituţiile trebuie să grupeze clienţii în consecinţă, pe baza situaţiilor financiare consolidate ale clienţilor lor.
 - c) În ceea ce priveşte clienţii cărora punctul (a) sau punctul (b) din prezentul alineat nu li se aplică (de exemplu persoane fizice, administraţii centrale şi clienţi care îşi întocmesc situaţiile financiare consolidate în conformitate cu regulile contabile ale unei ţări terţe), instituţiile trebuie să considere ca fiind relaţii de control pe acelea dintre orice persoană

² Articolul 22 alineatele (1) şi (2) din Directiva 2013/34/UE a înlocuit conţinutul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE, menţionat la articolul 4 alineatul (1) punctul (37) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Conform articolului 52 din Directiva 2013/34/UE, trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la Directiva 2013/34/UE şi se citesc în conformitate cu tabelul de corespondenţă din anexa VII la aceasta.

fizică sau juridică și o întreprindere care sunt similare cu relațiile întreprindere-mamă/filială menționate la punctele (a) și (b) din prezentul alineat.

La realizarea acestei evaluări, instituțiile trebuie să considere că oricare dintre următoarele criterii constituie o relație de control:

- i. deținerea majorității drepturilor de vot ale acționarilor sau asociaților într-o altă entitate;
- ii. dreptul sau capacitatea de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere ale unei alte entități;
- iii. dreptul sau capacitatea de a exercita o influență dominantă asupra unei alte entități, în temeiul unui contract sau a clauzelor din actul constitutiv sau din statut.

Alți posibili indicatori de control pe care instituțiile trebuie să îi ia în considerare în evaluarea lor includ următoarele:

- iv. puterea de a decide cu privire la strategie sau de a direcționa activitățile unei entități;
- v. puterea de a decide cu privire la tranzacții cruciale, cum ar fi transferul de profit sau pierdere;
- vi. dreptul sau capacitatea de a coordona conducerea unei entități cu cea a altor entități pentru atingerea unui obiectiv comun (de exemplu, atunci când sunt implicate aceleași persoane fizice în conducerea sau consiliul a două sau mai multe entități);
- vii. deținerea a mai mult de 50% din capitalul unei alte entități.

14. Având în vedere că factorul decisiv pentru evaluarea existenței unei relații de control îl reprezintă criteriile contabile sau indicatorii de control prevăzuți la punctul 13 (a), (b) și (c), instituțiile trebuie să grupeze doi sau mai mulți clienți pe baza unei relații de control, astfel cum s-a prezentat în această secțiune, chiar dacă acești clienți nu sunt incluși în aceleași situații financiare consolidate deoarece li se aplică excepții în baza normelor contabile relevante, de exemplu în temeiul articolului 23 din Directiva 2013/34/UE.

15. Instituțiile trebuie să grupeze doi sau mai mulți clienți într-un grup de clienți aflați în legătură pe baza unei relații de control dintre acești clienți, indiferent dacă expunerile față de acești clienți sunt sau nu sunt exceptate de la aplicarea limitei pentru expunerile mari conform articolului 400 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau potrivit excepțiilor stabilite de normele naționale de implementare a articolului 493 alineatul (3) din regulamentul respectiv.

5. Abordarea alternativă pentru expunerile faţă de administraţii centrale

16. În conformitate cu definiţia „grupului de clienţi aflaţi în legătură” de la articolul 4 alineatul (1) punctul (39) ultimul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituţiile pot evalua existenţa unui grup de clienţi aflaţi în legătură separat pentru fiecare dintre persoanele controlate direct de administraţia centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta („abordarea alternativă”).³
17. Aceeaşi prevedere permite o aplicare parţială a abordării alternative, evaluând separat persoanele fizice sau juridice controlate direct de administraţia centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta vezi scenariul CG 1 din anexă).
18. Prevederea clarifică şi faptul că:
- a) Administraţia centrală este inclusă în fiecare dintre grupurile de clienţi aflaţi în legătură, identificate separat pentru persoanele fizice sau juridice controlate direct de administraţia centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta (vezi scenariul CG 2 din anexă).
 - b) Fiecare grup de clienţi aflaţi în legătură conform punctului (a) cuprinde şi persoane controlate de sau aflate în strânsă legătură cu persoana care este controlată direct de administraţia centrală sau care se află în strânsă legătură directă cu aceasta (vezi scenariul CG 3 din anexă).
19. În situaţia în care entităţile controlate direct de administraţia centrală sau aflate în strânsă legătură directă cu aceasta sunt dependente economic una de cealaltă, acestea trebuie să constituie grupuri separate de clienţi aflaţi în legătură (care exclud administraţia centrală), în plus faţă de grupurile de clienţi aflaţi în legătură formate în conformitate cu abordarea alternativă (vezi scenariul CG 4 din anexă).
20. În conformitate cu articolul 4 alineatul (1) punctul (39) ultimul paragraf ultima teză din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, prezenta secţiune din ghid se aplică şi administraţiilor regionale sau autorităţilor locale care intră sub incidenţa articolului 115 alineatul (2) din acelaşi regulament, precum şi persoanelor fizice şi juridice controlate direct de aceste administraţii regionale sau autorităţi locale sau aflate în strânsă legătură cu acestea.

³ În conformitate cu articolul 400 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, elementele de activ care constituie creanţe asupra administraţiilor centrale şi care, dacă ar fi negarantate, ar beneficia de o pondere de risc de 0% în abordarea standardizată, sunt exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1) (limite ale expunerilor mari) din acelaşi regulament.

6. Stabilirea relației de strânsă legătură pe baza dependenței economice

21. La evaluarea relației de strânsă legătură dintre clienții lor pe baza dependenței economice, potrivit articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituțiile trebuie să ia în considerare circumstanțele specifice ale fiecărui caz în parte, în special dacă dificultățile financiare sau falimentul unui client ar genera dificultăți de finanțare sau de rambursare pentru un alt client (vezi scenariile E 1, E 2, E 3 și E 4 din anexă).
22. În cazul în care o instituție poate demonstra că dificultățile financiare sau falimentul unui client nu ar genera dificultăți de finanțare sau de rambursare pentru un alt client, nu este necesar ca acești clienți să fie considerați un singur risc. În plus, nu este nevoie ca doi clienți să fie considerați un singur risc dacă un client este dependent economic de un alt client într-o măsură limitată, însemnând că acel client poate găsi cu ușurință un înlocuitor pentru celălalt client.
23. Atunci când evaluează dependența economică, instituțiile trebuie să ia în considerare, în mod special, următoarele situații:
- a) În cazul în care un client a garantat integral sau parțial expunerea unui alt client, iar expunerea este atât de semnificativă pentru garant încât acesta ar putea întâmpina dificultăți financiare în cazul în care ar apărea o executare a garanției.⁴
 - b) În cazul în care un client este răspunzător în conformitate cu statutul său juridic de membru într-o entitate, de exemplu în calitate de asociat comanditar într-o societate în comandită simplă, iar expunerea este atât de semnificativă pentru client încât clientul ar putea întâmpina dificultăți financiare în cazul în care ar apărea o executare împotriva entității.
 - c) În cazul în care o parte semnificativă a încasărilor brute sau a cheltuielilor brute ale unui client (la nivel anual) provine din tranzacții cu un alt client (de exemplu proprietarul unei proprietăți rezidențiale/comerciale al cărui chirie plătește o parte semnificativă din chirie) și care nu poate fi ușor înlocuit.
 - d) În cazul în care o parte semnificativă a producției/rendamentului unui client este vândută unui alt client al instituției, iar producția/rendamentul nu poate fi vândut(ă) ușor altor clienți.
 - e) Atunci când sursa de venituri preconizată pentru rambursarea creditelor a doi sau mai mulți clienți este aceeași și niciunul dintre clienți nu are o altă sursă de venit independentă care să permită administrarea și rambursarea integrală a creditului.

⁴ Situația se referă la garanții care nu îndeplinesc cerințele de eligibilitate prevăzute în partea a treia, titlul II, capitolul IV (Diminuarea riscului de credit) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, prin urmare, față de care nu se poate folosi metoda substituției (menționată la articolul 403 din același regulament) în scopuri prudentiale.

- f) Alte situaţii în care clienţii sunt răspunzători în solidar, din punct de vedere legal sau contractual, pentru obligaţiile faţă de instituţie (de exemplu, un debitor şi co-împrumutătorul său, sau un debitor şi soţul/soţia/partenerul său).
- g) În cazul în care o parte semnificativă a creanţelor de încasat sau datoriilor unui client sunt faţă de un alt client.
- h) În cazul în care clienţii au proprietari, acţionari sau directori comuni. De exemplu, grupuri orizontale în care o întreprindere este legată de una sau mai multe întreprinderi deoarece toate au acelaşi acţionariat fără a avea un singur acţionar care deţine controlul sau deoarece sunt conduse pe o bază unificată. Această conducere poate fi bazată pe un contract încheiat între întreprinderi sau pe prevederi din statutul sau actul constitutiv al întreprinderilor respective, sau dacă organele administrative, de conducere sau de supraveghere ale întreprinderii şi ale altele sau mai multor alte întreprinderi sunt alcătuite, în mare parte, din aceleaşi persoane.

24. Instituţiile trebuie să ia în considerare şi lista neexhaustivă a situaţiilor de la punctul 23, atunci când evaluează legăturile dintre entităţile din sectorul bancar paralel.⁵ Instituţiile trebuie să acorde atenţie deosebită faptului că relaţiile dintre entităţile care se încadrează în definiţia entităţilor din sectorul bancar paralel vor consta, cel mai probabil, nu în legături de capital, ci, mai degrabă, într-un tip diferit de relaţie, respectiv situaţii de control de facto sau relaţii caracterizate de obligaţii contractuale, suport implicit sau risc reputaţional potenţial (ca de exemplu, sponsorizare sau chiar etichetare comercială)

25. În cazul în care clientul unei instituţii este dependent economic de mai mulţi clienţi, nu doar de unul singur, care nu sunt dependenţi între ei, instituţia trebuie să includă aceşti din urmă clienţi în grupuri separate de clienţi aflaţi în legătură (împreună cu clientul dependent).

26. Instituţiile trebuie să formeze un grup de clienţi aflaţi în legătură în care doi sau mai mulţi dintre clienţii lor sunt dependenţi economic de o entitate, chiar dacă această entitate nu este un client al instituţiei.

27. Instituţiile trebuie să grupeze doi sau mai mulţi clienţi într-un grup de clienţi aflaţi în legătură pe baza unei dependenţe economice între aceşti clienţi, indiferent dacă expunerile faţă de aceşti clienţi sunt sau nu sunt scutite de la aplicarea limitei de expuneri mari, conform articolului 400 alineatele (1) şi (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau potrivit excepţiilor stabilite de normele naţionale de implementare a articolului 493 alineatul (3) din acelaşi regulament.

⁵ Astfel cum este definit în Ghidul ABE privind limitele aferente expunerilor faţă de entităţile din sectorul bancar paralel care desfăşoară activităţi bancare în afara unui cadru reglementat, conform articolului 395 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013: <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/large-exposures/guidelines-on-limits-on-exposures-to-shadow-banking>

Dependenţa economică printr-o sursă principală de finanţare

28. Instituţiile trebuie să ia în considerare situaţiile în care problemele de finanţare ale unui client se pot extinde asupra altuia, din cauza unei dependenţe unidirecţionale sau bidirecţionale de aceeaşi sursă de finanţare. Aici nu sunt incluse cazurile în care clienţii obţin finanţare de pe aceeaşi piaţă (de exemplu, piaţa efectelor de comerţ) sau în care dependenţa clienţilor de sursa lor actuală de finanţare este cauzată de bonitatea financiară deteriorată a clienţilor, astfel încât nu pot înlocui cu uşurinţă sursa de finanţare respectivă.
29. Instituţiile trebuie să ia în considerare cazurile în care sursa comună de finanţare de care se depinde este asigurată chiar de instituţie, de grupul său financiar sau de părţile cu care aceasta are legături (vezi scenariile E 5 şi E 6 din anexă)⁶. A fi clienţi ai aceleiaşi instituţii nu reprezintă în sine o cerinţă de a grupa clienţii dacă instituţia care oferă finanţarea poate fi cu uşurinţă înlocuită.
30. Instituţiile trebuie să evalueze şi orice contagiune sau risc idiosincronic care ar putea decurge din următoarele situaţii:
- a) folosirea unei singure entităţi de finanţare (de exemplu, aceeaşi bancă sau sursă ce nu poate fi înlocuit cu uşurinţă);
 - b) folosirea de structuri similare;
 - c) sprijinirea pe angajamente dintr-o singură sursă (de exemplu garanţii, sprijin de creditare în tranzacţii structurate sau facilităţi de lichiditate neangajate), ţinând cont de solvabilitatea sa, în special atunci când există neconcordanţe de scadenţe între scadenţa activelor-suport şi frecvenţa necesarului de refinanţare.

⁶ Considerentul 54 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prevede că „la determinarea existenţei unui grup de clienţi aflaţi în legătură şi astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare şi riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanţare semnificativă pusă la dispoziţie de instituţie, grupul financiar al acesteia sau părţile cu care are legături.”

7. Raportul dintre relația de strânsă legătură prin control și relația de strânsă legătură prin dependență economică

31. Instituțiile trebuie să identifice în primul rând care clienți se află în legătură printr-o relație de control conform articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 („grupul de control”) și care clienți se află în legătură printr-o relație de dependență economică în temeiul articolului 4 alineatul (1) punctul (39) litera (b) din același regulament. Ulterior, instituțiile trebuie să evalueze dacă grupurile de clienți aflați în legătură identificate trebuie să se fie considerate ca fiind (parțial) în legătură între ele (de exemplu, dacă grupurile de clienți considerați ca fiind aflați în legătură prin dependență economică trebuie grupate împreună cu un grup de control).
32. În evaluarea lor, instituțiile trebuie să analizeze fiecare caz separat, adică să identifice un posibil lanț de contagiune („efectul domino”) pe baza circumstanțelor individuale (vezi scenariile C/E 1 și C/E 2 din anexă).
33. În cazul în care clienții care fac parte din grupuri de control diferite se află în strânsă legătură printr-o relație de dependență economică, toate entitățile pentru care există un lanț de contagiune trebuie grupate într-un singur grup de clienți aflați în legătură. Contagiunea în aval trebuie presupusă de fiecare dată când un client este dependent economic și este el însuși în vârful unui grup de control (vezi scenariul C/E 3 din anexă). Contagiunea în amonte a clienților care controlează o entitate dependentă economic trebuie presupusă numai atunci când acest client care deține controlul este, de asemenea, dependent economic de entitatea care constituie legătura economică dintre cele două grupuri de control (vezi scenariul C/E 4 din anexă).

8. Procedurile de control şi administrare pentru identificarea clienţilor aflaţi în legătură

34. Instituţiile trebuie să deţină cunoştinţe amănunţite despre clienţii lor şi relaţiile clienţilor lor. De asemenea, instituţiile trebuie să se asigure că personalul lor înţelege şi aplică acest ghid.
35. Identificarea legăturilor posibile dintre clienţi trebuie să fie parte integrantă din procesul de acordare şi supraveghere a creditelor unei instituţii. Organul de conducere şi conducerea superioară trebuie să se asigure că procesele adecvate de identificare a legăturilor dintre clienţi sunt documentate şi implementate.
36. Instituţiile trebuie să identifice toate relaţiile de control dintre clienţii lor şi să le documenteze corespunzător. De asemenea, instituţiile trebuie să investigheze şi să documenteze corespunzător orice dependenţe economice posibile între clienţii lor. Instituţiile trebuie să ia măsuri rezonabile şi să folosească informaţii imediat disponibile pentru a identifica aceste legături. Dacă, de exemplu, o instituţie are cunoştinţă că anumiţi clienţi au fost consideraţi ca aflaţi în strânsă legătură de o altă instituţie (de exemplu, din cauza existenţei unui registru public), trebuie să ia în considerare informaţiile respective.
37. Eforturile instituţiilor de a investiga dependenţele economice în rândul clienţilor lor trebuie să fie proporţionale cu dimensiunea expunerilor. Aşadar, instituţiile trebuie să îşi consolideze investigaţiile prin cercetarea extinsă a oricărui tip de „informaţii neconfirmate”, precum şi a informaţiilor care depăşesc clienţii instituţiilor, în orice situaţie în care suma tuturor expunerilor faţă de un singur client individual depăşeşte 5% din fondurile proprii de nivel 1.⁷
38. Pentru a evalua cerinţele de grupare pe baza unei combinaţii de relaţii de control şi dependenţă economică, instituţiile trebuie să colecteze informaţii despre toate entităţile care formează un lanţ de contagiune. Este posibil ca instituţiile să nu poată identifica toţi clienţii care constituie un singur risc dacă există relaţii de strânsă legătură provenind de la entităţi care nu se află în relaţie de afaceri cu instituţia şi, prin urmare, sunt necunoscute instituţiei (vezi scenariul Mm 1 din anexă). Totuşi, dacă o instituţie dobândeşte cunoştinţe despre relaţii de strânsă legătură prin intermediul unor entităţi din afara clientelei sale, trebuie să folosească aceste informaţii la evaluarea raportului de legătură.
39. Procedurile de control şi administrare în vederea identificării clienţilor aflaţi în legătură trebuie supuse revizuirii periodice, pentru a asigura adecvarea lor. De asemenea, instituţiile trebuie să monitorizeze modificările aduse relaţiilor de strânsă legătură, cel puţin în contextul verificării periodice a creditelor şi atunci când se planifică o majorare substanţială a unui credit.

⁷ Pragul se referă la fondurile proprii de nivel 1 ale instituţiei în vederea aplicării prezentului ghid la nivel individual. Pragul se referă la fondurile proprii de nivel 1 ale grupului instituţiei în vederea aplicării prezentului ghid la nivel subconsolidat sau consolidat.

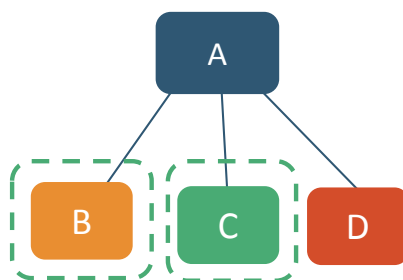
Anexă: Ilustrații

Scenariile cuprinse în prezenta anexă ilustrează aplicarea ghidului pentru grupurile de clienți aflați în legătură, care intră sub incidența definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul (39) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, din perspectiva instituției raportoare.

Grupuri de clienți aflați în legătură pe bază de control

Scenariul C 1: Caz excepțional (nu există un singur risc, deși există o relație de control)

Instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile enumerate mai jos (A, B, C și D). Entitatea A deține controlul asupra entităților B, C și D. Filialele B, C și D sunt entități cu scop special/vehicule investiționale specializate (SPE/SPV).

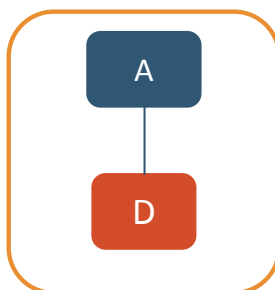

Pentru a evalua absența unui singur risc, deși există o relație de control, instituția raportoare trebuie să evalueze cel puțin toate elementele următoare în legătură cu fiecare dintre SPE/SPV (entitățile B, C și D din acest scenariu):

- i) Absența unei relații de interdependență economică sau a oricăror alți factori ce ar putea sugera o corelație pozitivă semnificativă între calitatea creditului întreprinderii-mamă A și calitatea creditului SPE/SPV (B, C sau D). Pe lângă alți factori, trebuie evaluate ca posibile semne de corelație pozitivă semnificativă eventuala sprijinire pe întreprinderea-mamă A pentru surse de finanțare și unele criterii care împiedică deconsolidarea SPE/SPV sau derecunoașterea activelor securitizate pe baza normelor contabile aplicabile.
- ii) Natura specifică a SPE/SPV, în special indisponibilitatea sa în caz de faliment (conform articolului 300 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013) - în sensul că există acorduri efective ce asigură faptul că activele SPE/SPV nu vor fi disponibile creditorilor întreprinderii-mamă A în cazul insolvenței sale - și dacă titlurile de creanță emise de SPE/SPV fac în mod normal referire la active care sunt datorii ale terțelor părți.

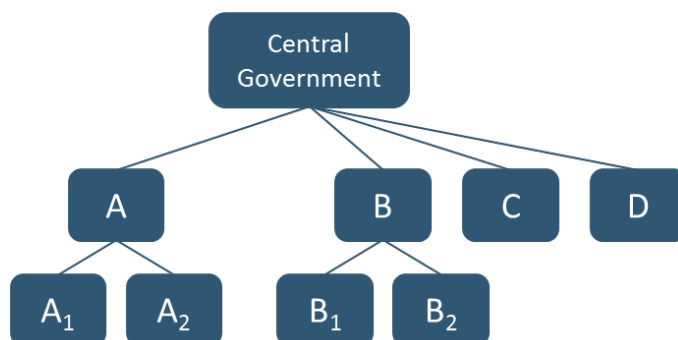
- iii) Îmbunătățirea structurală într-o securitizare și separarea obligațiilor SPE/SPV de cele ale întreprinderii-mamă A, cum ar fi existența dispozițiilor, în documentația referitoare la tranzacții, care asigură continuitatea administrării și cea operațională.
- iv) Respectarea prevederilor de la articolul 248 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 privind condițiile de concurență normală.

După ce a evaluat toate aceste elemente, instituția raportoare poate concluziona că, de exemplu, filialele B și C nu constituie un singur risc cu întreprinderea-mamă A. Prin urmare, instituția raportoare trebuie să ia în considerare un grup de clienți aflați în legătură, constituit numai din clienții A și D. Instituția trebuie să documenteze aceste evaluări și constatările acestora în mod cuprinzător.

Abordarea alternativă pentru expunerile față de administrații centrale

Pentru a ilustra scenariile posibile, se folosește următorul scenariu general: administrația centrală deține control direct asupra a patru persoane juridice (A, B, C și D). Entitățile A și B, la rândul lor, dețin fiecare control direct asupra a două filiale (A₁/A₂, B₁/B₂). Instituția raportoare are expuneri față de administrația centrală și față de toate entitățile prezentate.

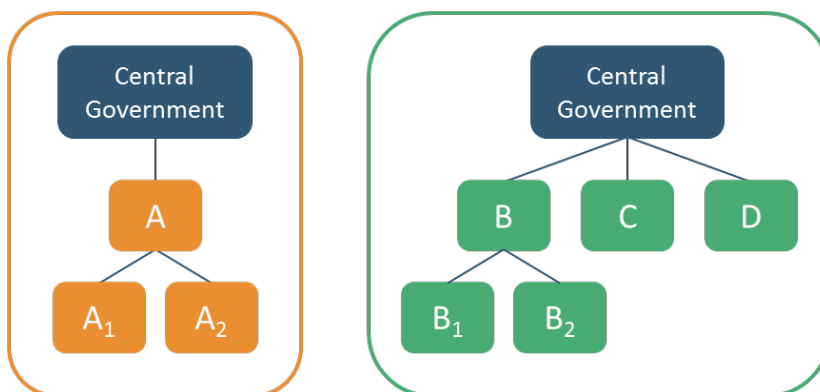

Central Government

Administrația centrală

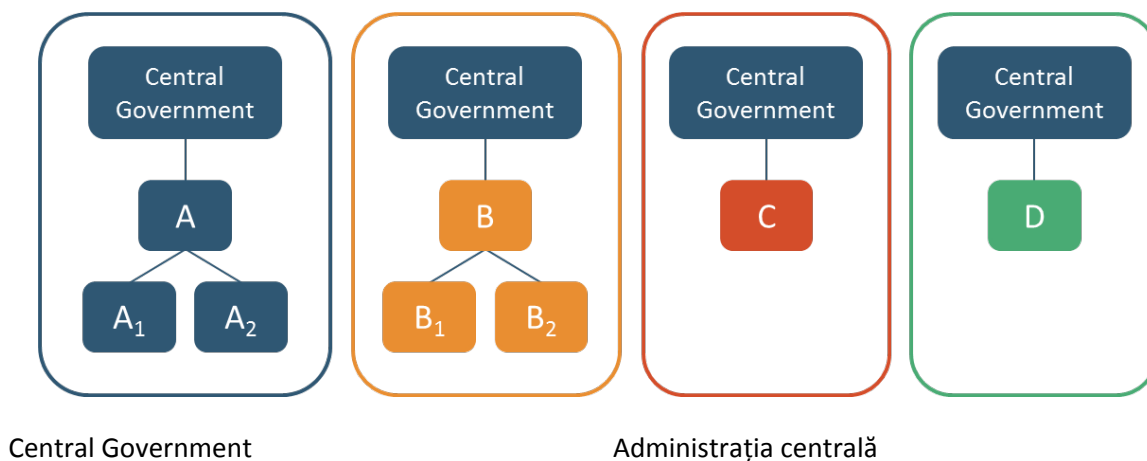
Scenariul CG 1: Abordarea alternativă - utilizare parțială

Instituția raportoare ar putea extrage un singur grup („administrație centrală/A/toate entitățile controlate sau dependente de A”) și să mențină tratamentul general pentru restul („administrație centrală/B, C și D/toate entitățile controlate sau dependente de B”):

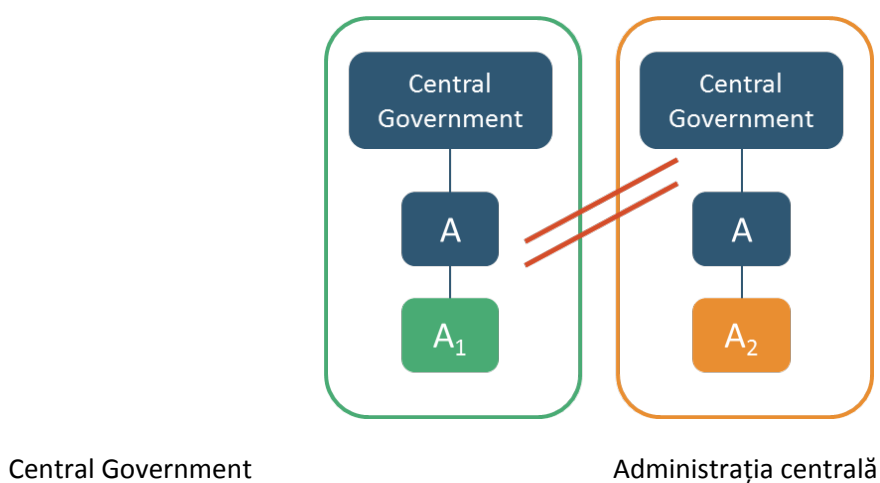

Central Government

Administrația centrală

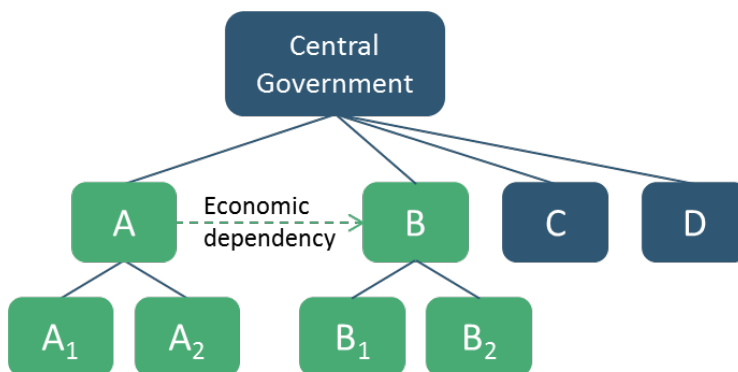
Scenariul CG 2: Abordarea alternativă - folosită pentru toate entitățile direct dependente

Scenariul CG 3: Abordarea alternativă - aplicabilă la „primul/al doilea nivel”, nu mai jos

În scenariile CG1 și CG2, entitățile A, B, C și D constituie „al doilea nivel”, adică nivelul aflat imediat sub administrația centrală („primul nivel”). Aici este posibilă extragerea din grupul general al clienților aflați în legătură. Totuși, entitățile A₁, A₂, B₁ și B₂ se află doar în legătură indirectă cu administrația centrală. O extragere la nivelul acestora nu este posibilă (de exemplu atât A₁, cât și A₂ trebuie incluse în grupul „administrația centrală/A”):

Scenariul CG 4: „Legături orizontale” la „al doilea nivel”

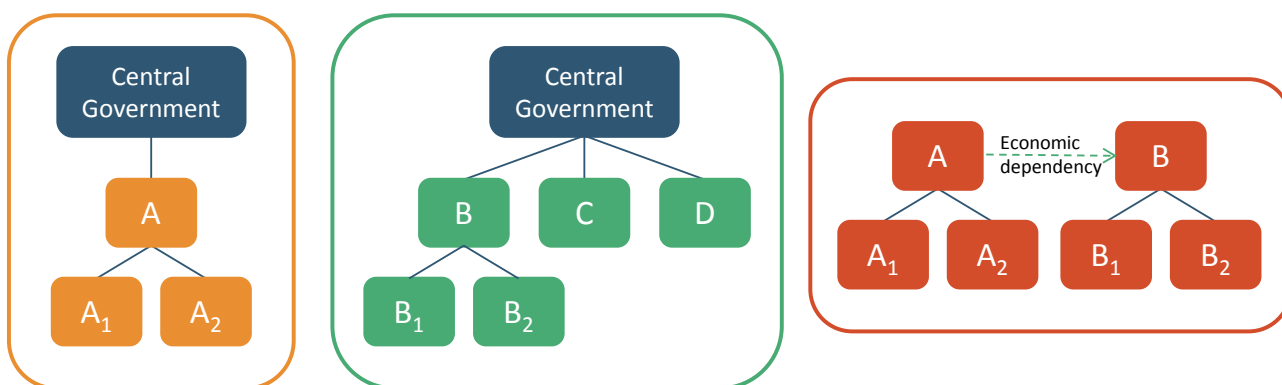
Într-o variantă a scenariului general de mai sus, entităţile A şi B sunt dependente economic (dificultăţile de plată pentru B ar fi contagioase pentru A):

Central Government
Economic dependency

Administraţia centrală
Dependenţă economică

Presupunând că instituţia raportoare foloseşte abordarea alternativă numai parţial, aşa cum se descrie în scenariul CG1 de mai sus, trebuie luate în considerare următoarele grupuri de clienţi aflaţi în legătură:

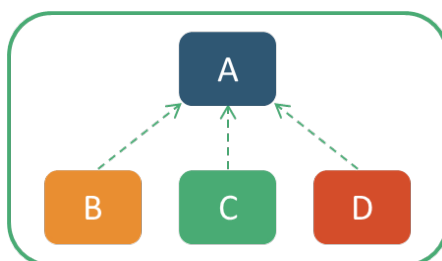
Central Government
Economic dependency

Administraţia centrală
Dependenţă economică

Stabilirea relației de strânsă legătură pe baza dependenței economice

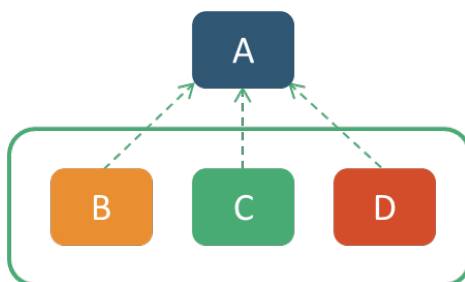
Scenariul E1: Cazul principal

Instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile enumerate mai jos (A, B, C și D). B, C și D se sprijină, din punct de vedere economic, pe A. Așadar, factorul de risc subiacent pentru instituție este, în toate cazurile, A. Instituția trebuie să formeze un singur grup de clienți aflați în legătură cuprinzător, nu trei grupuri individuale. Este irelevant faptul că nu există nicio dependență între B, C și D.

Scenariul E2: Variantă la cazul principal (fără expunere directă față de sursa riscului)

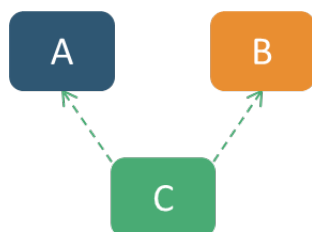
Există o cerință de grupare chiar dacă instituția raportoare nu are o expunere directă față de A, dar este conștientă de dependența economică a fiecărui client (B, C și D) de A. Dacă eventualele dificultăți de plată pentru A sunt contagioase pentru B, C și D, toți vor întâmpina dificultăți de plată dacă A are probleme financiare. Prin urmare, aceștia trebuie tratați ca un singur risc.

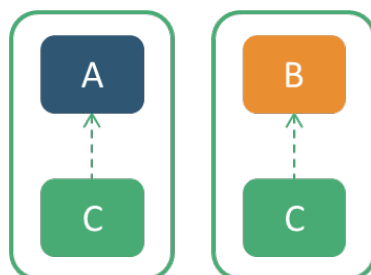
La fel ca în scenariul E 1, nu are importanță că nu există nicio dependență între B, C și D. A determină cerința de grupare, deși nu este un client în sine și prin urmare nu face parte din grupul de clienți aflați în legătură.

Scenariul E 3: Grupuri suprapuse de clienți aflați în legătură

Dacă o entitate este dependentă economic de alte două (sau mai multe) entități (a se avea în vedere că dificultățile de plată ale uneia dintre celelalte entități (A sau B) ar putea fi suficiente pentru ca C să se afle în dificultate),

aceasta trebuie inclusă în grupurile de clienți aflați în legături aparținând ambelor (tuturor acestor) entități:

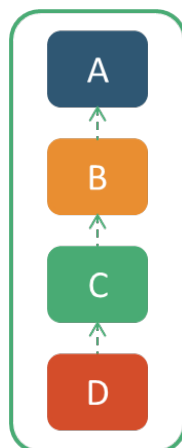
Argumentul că expunerea față de C va fi luată în considerare de două ori nu este valabil, deoarece expunerea față de C este considerată un singur risc în două grupuri separate.

Limita expunerilor mari se aplică separat (adică limita se aplică o dată în cazul expunerilor față de grupul A/C și o dată în cazul expunerilor față de grupul B/C).

Deoarece nu există nicio dependență între A și B, nu trebuie format niciun grup cuprinzător (A + B + C).

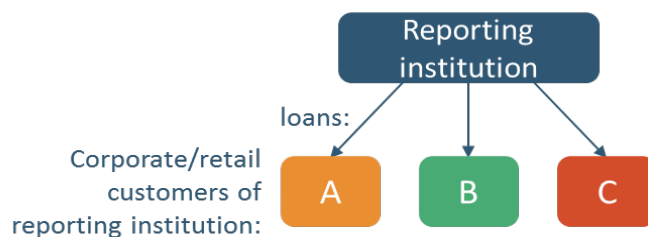
Scenariul E 4: Lanţul de dependenţă

În cazul unui „lanţ de dependenţă”, toate entităţile dependente economic (chiar dacă dependenţa este unidirecţională) trebuie tratate ca un singur risc. Nu ar fi potrivit să se formeze trei grupuri individuale (A + B, B + C, C + D).

Scenariul E 5: Instituţia raportoare ca sursă de finanţare (fără cerinţă de grupare)

În următorul scenariu, instituţia raportoare este unicul furnizor de fonduri pentru trei clienţi. Nu este o „sursă de finanţare externă” care conectează cei trei clienţi şi este o sursă de finanţare ce poate fi înlocuită în mod normal.

Reporting institution

Loans

Corporate / retail customers of reporting institution

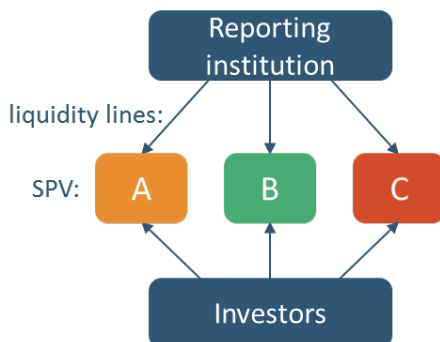
Instituţia raportoare

Împrumuturi

Clienţii corporativi / de retail ai instituţiei raportoare

Scenariul E 6: Instituţia raportoare ca sursă de finanţare (cu cerinţă de grupare)

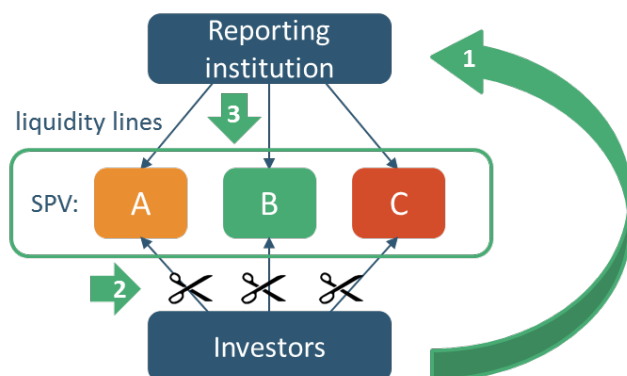
În următorul scenariu, instituţia raportoare este furnizorul de lichiditate pentru trei SPV-uri sau entităţi vehicul (structuri similare):

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors

Instituţia raportoare
Liniile de lichidităţi
SPV
Investitorii

În acest caz, instituţia raportoare însăşi poate constitui sursa de risc (factorul de risc subiacent) recunoscută în considerentul 54 la Regulamentul (UE) nr. 575/2013:⁸

- 1 ... negative assessment/perception of investors of liquidity situation of reporting institution
- 2 ... investors withdraw from SPV
- 3 ... liquidity lines are simultaneously drawn

→ A, B, C constitute a single risk, the reporting institution itself is the linking factor

Reporting institution
Liquidity lines
SPV
Investors

Instituţia raportoare
Liniile de lichidităţi
SPV
Investitorii

Negative assessment / perception of investors of liquidity situation of reporting institution

Evaluarea negativă / percepţia de către investitori a situaţiei de lichiditate a instituţiei raportoare

⁸ Considerentul 54 la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 are următorul conţinut: „La determinarea existenţei unui grup de clienţi aflaţi în legătură şi astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare şi riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanţare semnificativă pusă la dispoziţie de instituţie, grupul financiar al acesteia sau părţile cu care are legături.”

Investors withdraw from SPV

A, B, C constitute a single risk, the reporting institution itself is the linking factor

Investitorii se retrag din SPV

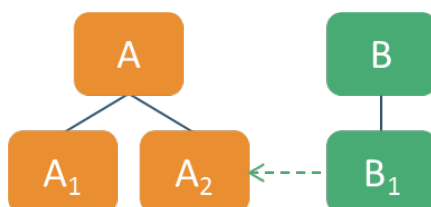
A, B, C constituie un singur risc, instituția raportoare însăși este factorul de legătură

În scenariul de mai sus, nu contează dacă liniile de lichiditate sunt direct către SPV sau către activele-suport din cadrul SPV; ceea ce contează este faptul că este probabil ca liniile de lichiditate să fie trase simultan. De asemenea, diversificarea și calitatea activelor nu sunt considerente în acest scenariu și nici sprijinirea pe investitori în același sector (de exemplu, investitorii de pe piața ABCP), deoarece conceptul de singur risc este creat de utilizarea unor structuri similare și de sprijinirea pe angajamente dintr-o singură sursă (adică instituția raportoare ca inițiator și sponsorul SPV).

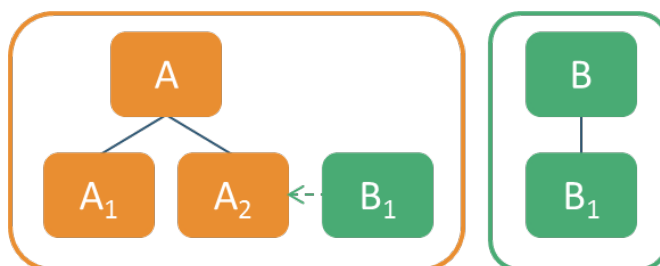
Raportul dintre relația de strânsă legătură prin control și relația de strânsă legătură prin dependență economică

Scenariul C/E 1: Cazul combinat de control și dependență economică (dependență unidirecțională)

În următorul scenariu, instituția raportoare are expuneri față de toate entitățile menționate în diagrama de mai jos. A deține controlul asupra lui A_1 și A_2 , B deține controlul asupra lui B_1 . Mai mult decât atât, B_1 depinde economic de A_2 (dependență unidirecțională):

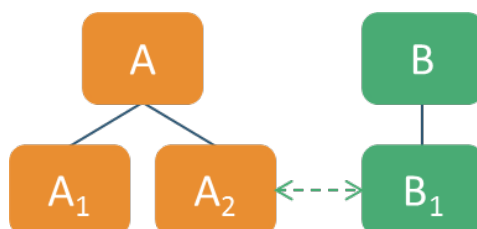
Cerința de grupare: În acest scenariu, instituția raportoare trebuie să ajungă la concluzia că B_1 trebuie în orice caz inclus în grupul clienților aflați în legătură ai lui A (grupul constând astfel din A, A_1 , A_2 și B_1), precum și ai lui B (grupul constând astfel din B și B_1):

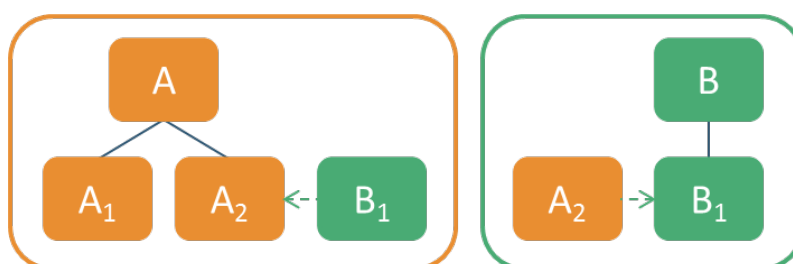
În caz de probleme financiare pentru A, A_2 şi în cele din urmă B_1 vor întâmpina, de asemenea, dificultăţi financiare din cauza dependenţei lor juridice (A_2) şi, respectiv, economice (B_1). Formarea a trei grupuri diferite ($A + A_1 + A_2$, $A_2 + B_1$, $B + B_1$) nu ar fi suficientă pentru a cuprinde riscul provenit de la A, deoarece B_1 , deşi dependent de A_2 şi astfel de însuşi A, ar fi extras din conceptul de singur risc al grupului A.

Scenariul C/E 2: Cazul combinat de control și dependență economică (dependență bidirecțională)

În acest scenariu, dependența economică a lui A₂ și B₁ nu merge într-un singur sens, ci este reciprocă:

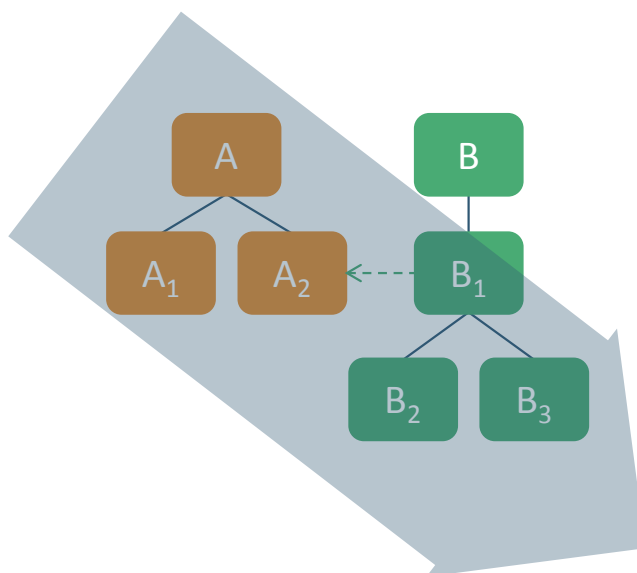

Cerința de grupare: A₂ ar trebui să fie inclus suplimentar în grupul B, iar B₁ ar trebui să fie inclus suplimentar în grupul A:

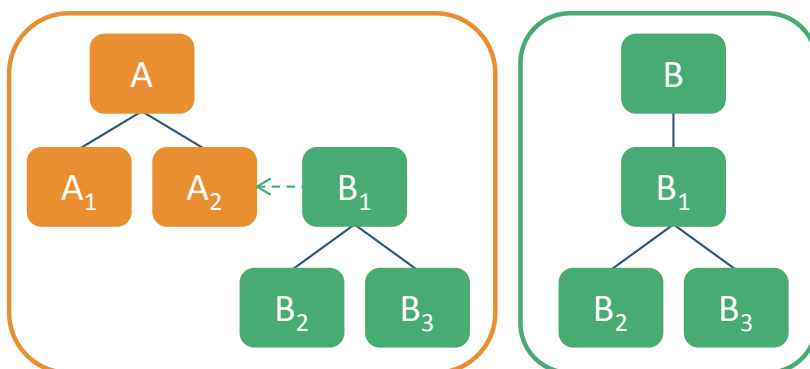

Scenariul C/E 3: Contagiune în aval

Într-o variantă a scenariului C/E 1 de mai sus, B₁ deţine controlul şi asupra a două entităţi (B₂ şi B₃). În acest caz, dificultăţile financiare ale lui A se vor propaga prin A₂ şi B₁ până la cele două filiale ale lui B₁ („contagiune în aval”).

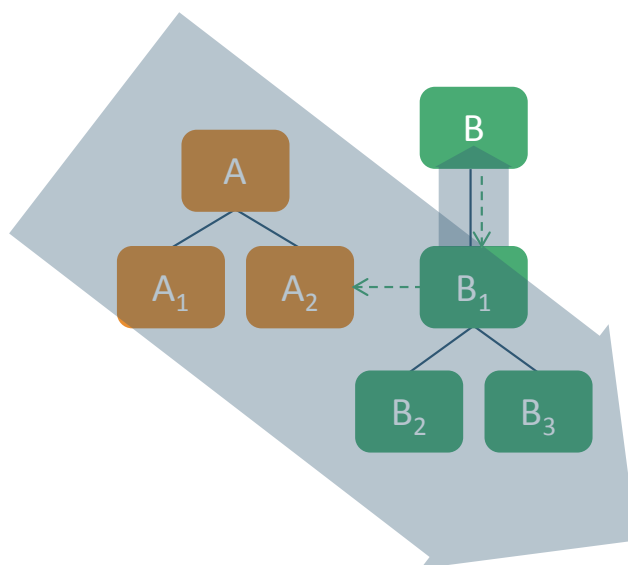

Cerinţa de grupare:

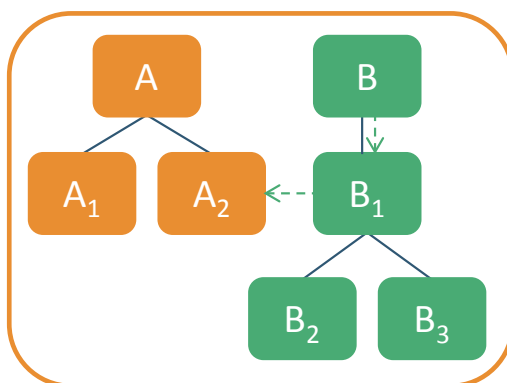

Scenariul C/E 4: Contagiune în amonte

Relația de control dintre B și B₁ nu determină automat includerea lui B în grupul clienților aflați în legătură ai lui A, deoarece este puțin probabil ca problemele financiare pentru A să ducă la dificultăți financiare pentru B. Totuși, entitatea B care deține controlul trebuie inclusă în grupul lui A dacă B₁ reprezintă o parte atât de importantă a grupului B, încât B să fie dependent economic de B₁. În acest caz, dificultățile financiare ale lui A vor continua nu numai în aval, ci și în amonte până la B, determinând dificultăți de plată pentru B (adică toate entitățile formează acum un singur risc).

Cerința de grupare:

Procedurile de control și administrare pentru identificarea clienților aflați în legătură

Scenariul Mm 1: Limitele identificării unui lanț de contagiune

Dezvoltând și mai mult scenariul de mai sus (C/E 4), instituția raportoare are expuneri numai față de entitatea A și entitatea B₃. În acest caz, este recunoscut faptul că ar putea să nu fie posibil pentru instituția raportoare să devină conștientă de lanțul de contagiune, iar grupul de clienți aflați în legătură ar putea să nu fie format corect.

